

ESIMENE OSA:
PEIDETUD AARE

1978

„Ärka üles, geenius.”

Rothstein ei tahtnud üles ärgata. Unenägu oli liiga hea. Seal oli tema esimene naine ajast enne seda, kui too tema esimeseks naiseks sai, seitsmeteistkümneaastane ja pealaest varbaotsteni täiuslik. Alasti ja särav. Nad mõlemad olid alasti. Tema oli üheksateistkümne nene ja mustade küünealustega, aga tüdrukut polnud see häirinud, vähemalt mitte tookord, sest Rothsteini pea oli unistustest tulvil ja just see oli tüdrukule oluline. Tüdruk uskus unistustesse veelgi rohkem kui tema ja tal oli õigus uskuda. Selles unenäos tüdruk naeris ja sirutas käe Rothsteini selle kehaosa poole, millest oli kõige lihtsam kinni haarata. Mees üritas veel sügavamale sukelduda, aga siis hakkas üks käsi ta õlga raputama ja unenägu lõhkes nagu seebimull.

Ta ei olnud enam üheksateistkümne ega elanud kahetoalises New Jersey korteris, tal oli kaks kuud puudu kaheksakümnendast sünnipäevast ja ta elas New Hampshire'i maamajas, kuhu ta tuli testamendi järgi ka matta. Tema magamistoas olid mingid mehed. Neil olid peas üle näo tõmmatud suusamütsid, ühel punane, teisel sinine ja kolmandal kanaarilinnukollane. Ta nägi seda ja üritas uskuda, et

see on lihtsalt üks järjekordne unenägu – ilus nägemus oli moondunud luupainajaks, nagu seda vahel juhtus –, aga siis lasid sõrmed ta käsivarrest lahti, haarasid tal õlast ja tõmbasid maha põrandale. Ta lõi pea ära ja karjatas.

„Jäta,” ütles kollase maskiga mees. „Tahad ta pildituks lüüa?”

„Vaadake.” Punane Mask näitas sõrmega. „Papil on täitsa kõva. Pidi ikka vingele unenägu olema.”

Sinine Mask, kes oli teda raputanud, ütles: „Lihtsalt kusekõva. Sellises vanuses ei aja neil miski muu enam kikki. Minu vanaisa...”

„Ole vait,” ütles Kollane Mask. „Sinu vanaisa ei huvita kedagi.”

Ehkki uimane ja endiselt mähkunud rebenevasse unekangasse, sai Rothstein aru, et asi on tõsine. Ta teadvusest kerkis pinnale üks sõna: sissemurdmine. Ta tõstis pea ja vaatas kolmikut, kes oli tema magamistoas materialiseerunud, vana pea valutamas (paremal meelekohal oli oodata suure verevalumi tekkimist – verevedeldaja tõttu, mida ta tarvitas), ohtlikult õhukeste seintega süda pekslemas vasakul pool vastu rinnakorvi. Nad seisis tema kohal, kolm meest, kindad käes ja seljas pleedist sügisküüed, peas need kohutavad vaateavaga suusamütsid. Sissemurdjad, ja siin ta nüüd oli, viie miili kaugusel linnast.

Rothstein koondas mõtteid nii hästi, kui suutis, tõrjus uneuima eemale ja kinnitas endale, et selles olukorras on ka üks hea asjaolu: kui nad ei taha, et ta nende nägusid näeks, kavatsevad nad ta ellu jätta.

Võib-olla.

„Härrased,” ütles ta.

Hr Kollane naeris ja näitas talle tõstetud põidlaid. „Hea algus, geenius.”

Rothstein noogutas nagu komplimendi peale. Ta heitis pilgu öökapi kellale, nägi, et see näitab veerand kolm, vaatas siis tagasi hr Kollase poole, kes võis olla kambajuht. „Mul on vähe raha, aga olge lahked, kui te mind vaid ei vigastaks.”

Väljas keerutas tuul, pildudes sügisesi puulehti maja läänepoolse seina vastu. Rothsteinile meenus, et kaminasse oli tuld tehtud sel aastal esimest korda. Kas alles äsja polnud suvi?

„Meie teada on sul palju rohkem kui „vähe”. See oli hr Punane. „Tasa.” Hr Kollane ulatas Rothsteinile käe. „Aja end üles, geenius.”

Rothstein võttis pakutud käe vastu, sai end jalgade värisedes püsti, istus siis voodile. Ta hingeldas raskelt, ent teadis liigagi hästi (pidev enesevaatlus oli kogu elu olnud talle nii needuseks kui ka õnnistuseks), milline ta välja näeb: sinises laias pidžaamas vana mees, kelle juustest on järel vaid valged udemed kõrvade kohal. Selline siis oli nüüd see kirjanik, kelle kohta kirjutati JFK presidendiks saamise aastal Time'i esikaanel: JOHN ROTHSTEIN, AMEERIKA ERAKLIK GEENIUS.

Ärka üles, geenius.

„Tõmba hinge,” ütles hr Kollane. See kõlas hoolitsevalt, ent Rothstein ei usaldanud kuuldut. „Siis lähme elutuppa, kus normaalsed inimesed juttu ajavad. Ära kiirusta. Rahune maha.”

Rothstein hingas aeglaselt ja sügavalt ning ta süda võttis veidi tempot maha. Ta üritas mõelda Peggyle, tema teetassisuurustele rindadele (väikestele, ent täiuslikele) ja pikkadele siledatele sääртеle, ent unenägu oli läinud nagu ka Peggy ise, kes oli nüüd üks Pariisis elav vana krõnks. Tema raha peal elav krõnks. Vähemalt oli Yolande – tema teine katse abieluõndsust nautida – surnud, päästes ta niimoodi elatise maksmisest.

Punane Mask läks toast välja ja nüüd kuulis Rothstein oma kabinetist kolistamist. Miski kukkus ümber. Avati ja suleti sahtleid.

„Hakkas parem?” küsis hr Kollane ja kui Rothstein noogutas: „Tule siis.”

Rothstein lasi end eskortida oma väikesesse elutuppa, hr Sinine vasakul ja hr Kollane paremal käel. Kabinetis jätkus kobistamine. Varsti avab hr Punane kapi, lükkab kõrvale tema kaks pintsakut ja kolm sviitrit ning toob nähtavale seifi. See oli vältimatu.

Kõik on korras. Kuni nad ei võta märkmikke kaasa, ja miks nad peaksid? Taolisi kõriloikajaid huvitab ainult raha. Tõenäoliselt ei oska nad Penthouse'ist midagi keerulisemat lugedagi.

Ainult et kollases maskis mehe suhtes ei olnud ta kindel. Tema jutt kõlas haritud inimese moodi.

Elutoas kõik tuled põlesid ja aknakatted ei olnud ette tõmmatud. Halva unega naabrid oleksid võinud hakata mõtlema, mis seal vana kirjaniku majas küll toimub... kui tal oleks naabreid. Lähimad neist elasid kahe miili kaugusel, suurema maantee ääres. Tal polnud sõpru, polnud külalisi. Juhuslik müügimees saadeti pikema jututa minema. Rothstein oli lihtsalt selline veider vana. Pensionil kirjanik. Erak. Ta maksis oma makse ja teda ei tülitatud.

Sinine ja Kollane suunasid ta tugitooli juurde, mis oli harva kasutatava teleri vastas, ja kui ta kohe ei istunud, surus hr Sinine ta jõuga sinna.

„Rahu!” ütles Kollane teravalt ja Sinine astus pomisedes pool sammu tagasi. Jah, hr Kollane oli ninamees. Hr Kollane oli karja juht.

Ta kummardus Rothsteini kohale, peopesad püksipõlvedel. „Kas sa tahad ühe klähvi midagi, et maha rahuneksid?”

„Kui te peate silmas alkoholi, siis jätsin selle juba kahekümne aasta eest maha. Arsti käsul.”

„Tubli. Käid koosolekutel?”

„Ma ei olnud *alkohoolik*,” ütles Rothstein ärritunult. Taolises olukorras ärrituda oli ajuvaba... või kas ikka oli? Kes teab, kuidas on õige reageerida, kui nägu katvate mütsidega mehed on sind keset ööd voodist välja tirinud? Ta mõtles, kuidas ta võiks seda stseeni paberile panna ega osanud midagi ette kujutada – kirjanikuna ei kirjutanud ta sellistest olukordadest. „Inimesed eeldavad, et kahekümnenda sajandi iga valge meessoost kirjanik peab olema *alkohoolik*.”

„Olgu, olgu,” lausus hr Kollane. See kõlas, nagu rahustaks ta tujutsevat last. „Vett?”